

Arrest

nr. 114 383 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GROSEMANS, die loco advocaat J. SWIJSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtounse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Safikot van het district Qalay Zai in de provincie Kunduz. U bent ongeveer 29 jaar oud en getrouwd met uw vrouw S. met wie u 3 zonen heeft. U bent ongeschoold en van beroep chauffeur. Uw vader was malek van uw dorp voor de taliban aan de macht kwamen. Ongeveer anderhalf jaar nadat ze aan de macht waren, werd hij door de taliban overtuigd om hen te vervoegen en na enige tijd werd hij de leider van de taliban in uw dorp. Rond het jaar 2002, nadat de Amerikanen de taliban overmeesterd hadden, werd uw vader gedood in een gevecht tussen de taliban en de

veiligheidsdiensten ergens in de provincie Takhar. In het jaar 2006 verliet u Afghanistan omdat u er geen goed leven meer had na de dood van uw vader, u was er zeker van dat u op een dag vermoord zou worden. Begin augustus van datzelfde jaar kwam u aan in Engeland om er asiel aan te vragen maar u werd er geweigerd en teruggestuurd naar Afghanistan.

Ongeveer 6 jaar na de dood van uw vader overtuigden de taliban ook uw broer hen te vervoegen. Hij werkte ongeveer 2 jaar voor de taliban tot hij op een dag, 2 of 2,5 jaar geleden, vertrok naar een gevecht in Takhar en nooit meer terug kwam. Na de dood van uw broer kwamen ze u achterna en zeiden u dat het voor u de tijd was uw vader op te volgen. Op een dag kwamen de taliban ook naar u toe en vroegen u goederen voor hen te transporteren. U deed dat en ze vroegen u voor hen te blijven werken. U weigerde en keerde terug naar uw huis. Ze zonden u een dreigbrief waarin er vermeld stond dat u hen moest vervoegen. U negeerde deze brief. Kort daarna, u was op dat moment bij uw oom aan moeders zijde, namen ze uw auto mee en lieten ze een brief na waarin er geschreven stond dat u zich binnen de 2 dagen moest aanmelden bij hen, zo niet zou u vermoord worden. De volgende dag vertrok u met uw gezin naar uw schoonbroer, u bleef er zelf 2 dagen en besloot hierna, begin van het jaar 2012, uw land te ontvluchten.

Op 19 juni 2012 kwam u toe in België, de volgende dag vroeg u er asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vervolgd te worden omdat u hen niet wou vervoegen.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Uw taskara, een ingescande kopie van de taskara van uw vader, uw rijbewijs, een document omtrent uw asielaanvraag in Engeland en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsvrees immers niet aannemelijk gemaakt.

Zo kan er in de eerste plaats gesteld worden dat uw verklaringen omtrent het aangemeten profiel van uw vader en van uw broer danig vaag en ongeloofwaardig zijn dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. U geeft hierbij aan dat uw vader de grote leider van de taliban was in de provincie Kunduz vanaf een anderhalf jaar na de machtsovername van de taliban tot hij, na de val van het regime, om het leven kwam in een gevecht met de veiligheidsdiensten in Takhar (CGVS, p. 8). Men mag hierbij vanuit gaan dat, indien uw vader werkelijk de grote leider van de taliban was, u uitgebreid zou kunnen vertellen over zijn activiteiten of over de incidenten waarbij hij betrokken was. Echter wanneer u hier naar gevraagd wordt verklaart u geen andere info over hem te hebben dan het feit dat hij de grote leider was (CGVS, p. 6, p. 8) en verwijst u telkens naar algemeenheden over de taliban (CGVS, p. 7, p. 8). Ook omtrent de dood van uw vader bent u zeer vaag. U geeft aan niet te weten in welke omstandigheden precies hij gestorven zou zijn (CGVS, p.8). U verwijst hierbij telkens naar het gevecht in Takhar tussen de taliban en de veiligheidsdiensten waarbij hij omgekomen zou zijn (CGVS, p. 8). Moest uw vader werkelijk de grote talibanleider van Kunduz geweest zijn mag er vanuit gegaan worden dat er aan diens dood grote aandacht zou besteed zijn en dit feit niet onbesproken was. Echter, u beweert niets van de omstandigheden af te weten. Dat u over de doodsoorzaak van uw eigen vader niets afweet terwijl deze net de talibanleider was van uw streek, versterkt de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van zijn profiel. Bovendien is het niet aannemelijk dat u, als zoon van de grote talibanleider in Kunduz, nooit aangespoord zou geweest zijn ook toe te treden tot de taliban. Dit terwijl u op dat moment reeds een jongeman van 17 jaar of ouder was. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat uw vader u nooit verplichtte en dat u in die tijd thuis was en voor de koeien zorgde of meeding met uw broer wanneer hij goederen transporteerde (CGVS, p. 7). Ook uw oudere broer zou ook nooit benaderd geweest zijn door uw vader of andere talibs om toe te treden tot de taliban. Dat u en uw broer nooit werden aangespoord bij de taliban te gaan, terwijl jullie eigen vader de grote leider was, is hierbij niet aannemelijk. Echter, na de dood van uw vader zouden de taliban plots zeer geïnteresseerd geweest zijn in uw broer. Ze zouden hem soms aangesproken hebben in de moskee om hen te overtuigen toe te treden (CGVS, p. 13). Vijf jaar na de dood van uw vader zouden ze erin geslaagd zijn hem te overtuigen en is uw broer togetreden tot de taliban (CGVS, p. 13). Het is hierbij ongeloofwaardig dat de taliban, indien ze hem al gedurende 5 jaar zouden aangespoord hebben, zulk een zachte aanpak zouden gehanteerd hebben. Men kan er van uit gaan dat indien de taliban uw broer werkelijk wouden rekruteren, ze de daad sneller bij het woord gevoerd zouden hebben. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat 5 jaar een wel erg lange periode is om iemand te willen rekruteren en dat het vreemd is dat uw broer pas na 5 jaar effectief bij de taliban ging, verklaart u dat de taliban verdrongen waren door de Amerikanen en ze na de dood van uw vader niet meer bestonden (CGVS, p. 13.- p. 14).

Echter, wanneer u gevraagd wordt wanneer de taliban dan terug kwamen naar Kunduz, verklaart u dat ze er steeds gebleven waren en nooit weggingen (CGVS, p. 13.- p. 14). Er kan hierbij van uitgegaan worden dat, moesten de taliban werkelijk uit geweest zijn op de zoon van hun grote leider, ze deze onmiddellijk na diens dood zouden benaderd hebben. Bovendien is het ongeloofwaardig dat ze enkel uw broer zouden benaderd hebben en u nooit aangesproken zouden hebben terwijl u zelf reeds een volwassen jongeman was. Pas na de dood van uw broer zou de taliban ook na u toe gekomen zijn. U geeft hierbij aan dat ze u op een dag eens tegenhielden terwijl u met uw wagen op de baan was en u vroegen wapens voor hen te transporteren (CGVS, p. 16). Wanneer u hierbij naar de datum bij benadering gevraagd wordt, geeft u aan dat het 3 jaar en 4 maanden geleden plaatsvond. Dit terwijl u reeds had aangegeven dat u dit na de dood van uw broer moest doen (CGVS p. 15). Deze stierf echter pas 2,5 jaar geleden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, vraagt u het interview te beëindigen en stoppen met vragen te stellen over uw broer en vader (CGVS, p. 16) Dat u hierbij inconsequent bent in het weergeven van de data waarop sommige essentiële feiten in uw relaas plaatsvonden en aangeeft niet te willen antwoorden op vragen omtrent het profiel van uw vader en broer, versterken het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven des te meer.

Daarnaast wordt het onwaarachtige karakter van uw asielmotieven bevestigd door de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw asielmotieven bij uw asielaanvraag in Engeland in 2006 (zie door u neergelegde documenten betreffende de asielaanvraag in Engeland) en uw interview op het CGVS. Hoewel u zegt (CGVS, p.10) in Engeland dezelfde asielmotieven te hebben ingeroepen als in België verklaarde u bij uw asielaanvraag in Engeland dat uw beide ouders door de taliban vermoord werden in het jaar 2001 en dat uw 3 broers en 2 zussen niet meer in leven waren (zie documenten asielaanvraag Engeland p. 8). Dit terwijl u bij het interview op de dienst Vreemdelingenzaken (25/06/2012, zie vragenlijst p. 3) en op het CGVS verklaart dat uw vader net de grote leider was van de taliban in Kunduz en dat hij in een gevecht tegen de Amerikanen en de overheidsdiensten om het leven kwam zo een tien jaar geleden (CGVS, p. 4, p. 6). U moeder zou volgens uw verklaringen pas 5 jaar geleden gestorven zijn door problemen met haar bloeddruk (CGVS, p. 6). Ook omtrent uw broers en zussen geeft u totaal tegenstijdige informatie. Zo geeft u bij uw asielaanvraag in Engeland weer dat u 3 broers en 2 zussen hebt die allemaal dood zijn (zie documenten asielaanvraag Engeland p. 8). Bij het interview bij de DVZ verklaart u dat u 2 broers heeft en 3 zussen, deze zouden allemaal overleden zijn tijdens het talibanregime. Echter, bij het interview op het CGVS verklaart u dan weer dat u 5 zussen en één broer heeft en dat hiervan enkel uw broer stierf tijdens een gevecht tussen de taliban en de overheidsdiensten (CGVS, p. 11). Bovendien geeft u bij het interview op het CGVS aan dat uw problemen gerelateerd waren aan die van uw broer. Hierbij verklaart u dat hij pas 2,5 jaar geleden om het leven gekomen is. Op dat moment was u reeds gerepatrieerd uit Engeland. Echter gezien het feit dat uw broer niet meer leefde bij uw asielaanvraag in Engeland (zie documenten asielaanvraag Engeland p. 8) kan er aan uw verklaringen omtrent het profiel van uw broer geen geloof gehecht worden. Deze totaal tegenstrijdige verklaringen over zowel uw ouders als uw broer en zussen ondermijnen de volledige geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De door u ingeroepen asielmotieven die hierboven besproken werden zijn ongeloofwaardig en kunnen daarom niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiare beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a of b.

Tenslotte haalt u aan dat u ook problemen zou hebben met uw ooms aan vaderszijde omwille van landbouwgronden (CGVS, p. 11). U geeft hierbij aan dat ze uit zijn op de gronden die u van uw vader geërfd heeft en dat ze u liever dood dan levend hebben (CGVS, p. 11). Echter, wanneer u gevraagd wordt of u ooit bedreigd werd door hen verklaart u dat u nooit bedreigd werd, maar dat zij liever zouden hebben dat u zou sterven, zodat zij al het land van de familie zouden kunnen nemen (CGVS, p. 11). U verklaart daarnaast ook dat u enkel problemen kende met de taliban en niet vluchtte voor uw ooms (CGVS, p. 20). De vrees voor uw ooms betreft klaarblijkelijk een louter subjectief gevoel maar er is geen enkele indicatie dat uw ooms werkelijk iets zouden ondernemen tegen u. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat uw vrees voor uw ooms gegrond zou zijn noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er een reëel risico zou bestaan op het lopen van ernstige schade. Bovendien moet de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent worden gezien in het kader van uw zeer lage algemene geloofwaardigheid.

De neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw vader en uw rijbewijs betreffen immers enkel uw identiteit en herkomst maar houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker van het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun

achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst uit de provincie Kunduz, meer bepaald uit het district Qali-i Zal, dient in casu de veiligheidssituatie daar te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kunduz een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land terwijl het geweld in het noorden van Afghanistan in bijna alle provincies afnam.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten er in de provincie Kunduz sinds 2010 systematisch op achteruit gaat. Criminaliteit, hoewel nog steeds een significant probleem in de provincie, gaat er eveneens op achteruit. Opvallend is dat het geweld bijna steeds gericht is tegen mensen met specifieke profielen. Hoewel het bij deze incidenten, in zowat de helft van de gevallen IED's betreft, vallen slechts in een minderheid van de gevallen burgerslachtoffers. De veiligheidsincidenten concentreren zich bovendien in welbepaalde districten. Het district Qali-i Zal, waar u vandaan komt, is daarbij geenszins een centrum van geweld in de provincie Kunduz. In dit district werden in oktober zelfs het CIP (Critical Infrastructure Program) ontbonden.

Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die het district Qala-i Zal in de provincie verlaten. Meer zelfs, Kunduz blijkt één van de belangrijkste plaatsen waarnaar vluchtelingen terugkeerden in de eerste helft van 2012 (Kabul (21%), Nangarhar (12%), Kunduz (11%). De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Qala-i Zal in de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Qala-i Zal in de provincie Kunduz aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Qala-i Zal in de provincie Kunduz, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker is ook van mening dat de bestreden beslissing eveneens de beginselen van redelijkheid, evenredigheid en zorgvuldigheid schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker die ook een asielaanvraag in Engeland indiende in 2006 blijkt er heel andere motieven te hebben ingeroepen dan in België, terwijl hij beweert dat het tweemaal om hetzelfde asielrelaas gaat. Zo verklaarde verzoeker bij zijn asielaanvraag in Engeland dat zijn beide ouders door de taliban vermoord werden in het jaar 2001 en dat zijn 3 broers en 2 zussen niet meer in leven waren terwijl hij tijdens het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal verklaart dat zijn vader net de grote leider was van de taliban in Kunduz en dat hij tijdens een gevecht tegen de Amerikanen en de overheidsdiensten om het leven kwam een tiental jaar geleden. Verzoekers moeder zou volgens zijn verklaringen pas 5 jaar geleden gestorven zijn door problemen met haar bloeddruk. Ook omtrent zijn broers en zussen geeft verzoeker totaal tegenstijdige informatie. Zo geeft verzoeker bij zijn asielaanvraag in Engeland weer dat hij 3 broers en 2 zussen heeft die allemaal overleden zijn (documenten asielaanvraag Engeland p. 8). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoeker dat hij 2 broers heeft en 3 zussen, deze zouden allemaal overleden zijn tijdens het talibanregime. Echter, bij het interview op het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dan weer dat hij 5 zussen en één broer heeft en dat hiervan enkel zijn broer stierf tijdens een gevecht tussen de taliban en de overheidsdiensten. Bovendien geeft verzoeker tijdens het interview op het Commissariaat-generaal aan dat zijn problemen gerelateerd waren aan die van zijn broer en voegt hij eraan toe dat zijn broer pas 2,5 jaar geleden om het leven gekomen is. Op dat moment was verzoeker echter reeds gerepatriëerd uit Engeland. Gezien het feit dat verzoekers broer niet meer leefde bij zijn asielaanvraag in Engeland (zie documenten asielaanvraag Engeland p. 8) kan er aan verzoekers verklaringen omtrent het profiel van zijn broer geen geloof gehecht worden.

Verzoeker stelt dat er op geen enkele manier wordt aangetoond dat het asielrelaas nu niet waarachtig zou zijn en dat datgene zoals het in Engeland weergegeven is wel waar zou zijn. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal niet de geringste moeite doet het één dan wel het ander aan te tonen doch beperkt zich tot het louter aangeven van de verschillen tussen de beide asielverhalen. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn zoals het evenmin zijn taak is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel immers bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205), *quod non in casu*.

De vaststelling dat verzoeker in België asielmotieven inroept die dermate flagrant tegenstrijdig zijn aan degene die hij in Engeland inroept volstaat om niet langer geloof te hechten aan verzoekers bewering dat hij zijn land verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*", 21 maart 2013) dat het aantal incidenten er in de provincie Kunduz sinds 2010 systematisch op achteruit gaat. Criminaliteit, hoewel nog steeds een significant probleem in de provincie, gaat er eveneens op achteruit. Opvallend is dat het geweld bijna steeds gericht is tegen mensen met specifieke profielen. De veiligheidsincidenten concentreren zich bovendien in welbepaalde districten waarbij het district Qala-i Zal geenszins als een centrum van geweld in de provincie Kunduz kan worden beschouwd. Terecht kon de commissaris-generaal uit deze analyse besluiten dat er voor burgers in het district Qala-i Zal in de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Qala-i Zal in de provincie Kunduz aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een aantal incidenten aan die zich in andere steden en andere districten dan het zijne hebben voorgedaan waardoor de analyse van de commissaris-generaal met betrekking tot het district Qala-i Zal, waarvan verzoeker afkomstig is, overeind blijft.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER